MINUNATA LUME A SPORTULUI VĂZUTĂ DE COPIII NOȘTRI

Interviu cu Nadia Comăneci,

tripla campioană olimpică de la Montreal

„PUN ÎN EXERCIȚIILE MELE ȘI CEVA DIN DRAGOSTEA COPIILOR ROMÂNI PENTRU TOȚI COPIII LUMII"

— Nadia, ești de citeva luni în orașul nostru, aici locuiești, înveți, te antrenezi. Te-ai obișnuit la Deva ?

— Da, îmi place foarte mult aici. Este un oraș liniștit, unde lucrăm cu mult spor, mai ales că am avut și bucuria să primim în dar o nouă sală de gimnastică, aflată chiar la poalele vestitei cetăți.

— Noi, cei de o vîrstă cu tine, ne întrebăm deseori ce gîndești, ce visuri ai, tu care ai și devenit atît de cunoscută pe toate meridianele, încă din anii copilăriei ?

— Vîrsta nu este o piedică atunci cînd vrei să faci ceva. Mai ales în sport. Dar pentru asta trebuie să muncești de la început cu seriozitate, pasiune și perseverență. Cînd mă gîndesc la viitor, văd în toți copiii, sau mai bine zis în toate fetițele, noi și noi gimnaste. Așa va fi oare ?

— Asta înseamnă, desigur, renunțarea la multe lucruri care nouă, copiilor, ne plac atîta : joacă, filme, drumeții...

— E adevărat, trebuie să-ți organizezi mult mai bine timpul și chiar să renunți la unele lucruri. Dar, cu toate acestea, eu găsesc destul timp și pentru a merge la cinematograf, pentru a urmări programele la televizor, să citesc sau să ascult muzică.

— Îți place muzica ?

— Da, mai ales că pentru noi, gimnastele, este foarte important să avem simț muzical. La sol, concordanța dintre mișcare și muzică este hotărîtoare. Nota poate să se micșoreze dacă ai ratat ... o notă muzicală, sau să crească dacă ți-ai modelat frumos exercițiul pe partitură.

— Cum ți s-ar părea dacă ai lucra pe muzică și la celelalte aparate ?

— Sînt aparate unde viteza execuției nu permite așa ceva. Este greu, cred, ca muzica să țină ritmul cu rapidele mișcări de la paralele sau cu cele de la sărituri. Cu toate acestea, am mai lucrat pe fond muzical la bîrnă. Însă numai cu ocazia unor demonstrații, nu în concursuri.

— Se poate întîmpla ca în timpul unui exercițiu ceva să nu iasă sau să greșești. Atunci poți să te corectezi sau să improvizezi ceva ?

— Se întîmplă și așa ceva, deși nu e de dorit. În orice caz, asemenea improvizații trebuie să se îmbine armonios cu celelalte mișcări, încît spectatorii și, mai ales, juriul să nu sesizeze nimic !

— Ai prieteni pretutindeni, Nadia. Scrisorile primite sînt emoționante. În unele țări s-au înființat cluburi de gimnastică ce poartă numele tău. Este minunat, nu ?

— Da, desigur. Simțămintele pe care le încerc aproape că nu le pot traduce în cuvinte. Am mulți prieteni în toată lumea. La toți țin foarte mult. Cînd aud aplauzele, mă gîndesc adesea că o fărîmă din dragostea noastră, a copiilor români, pentru ceilalți copii, am reușit să o transmit așa cum am gîndit. Nu pot să ascund faptul că deseori încerc regretul că nu pot răspunde la toate scrisorile pe care le primesc. Dar, sînt sigură, prietenii mei mă înțeleg și nu se supără.

— Încă o întrebare. Dacă nu ai fi devenit o gimnastă atît de mare, ce ți-ar fi plăcut să fii ?

— Gimnastă !

— Te așteaptă multe întreceri, foarte grele. În numele tuturor copiilor, îți doresc mult, mult succes.

Sorin BLENDEA
clasa a VII-a, Liceul pedagogic din Deva

1979 a fost declarat **Anul Internațional al Copilului.** Această acțiune, printre cele mai importante ale O.N.U., are drept scop mobilizarea eforturilor tuturor popoarelor pentru soluționarea unor probleme vitale privind creșterea și educarea tinerelor generații. Partidul și statul nostru acordă cu consecvență o atenție deosebită creării tuturor condițiilor pentru ca toți copiii țării să se poată bucura din plin de cuceririle socialismului. Recenta **Hotărîre a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. cu privire la acțiunile organizate în România în cadrul Anului Internațional al Copilului** subliniază încă o dată, cu pregnanță, grija tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU,** secretarul general al partidului, pentru a se asigura copiilor condiții cît mai bune de viață, de învățătură.

Avem copii talentați, inimoși, sîrguincioși, harnici. Depinde numai de noi cum îi creștem. În acest context, educația fizică și sportul se înscriu în cadrul mai larg al mijloacelor educative, ele contribuind la formarea unui tineret viguros și sănătos.

Cum văd copiii sportul ? Ce înseamnă pentru ei educația fizică ? Ce gînduri îi frămîntă în acest domeniu ? – iată doar trei întrebări din atîtea posibile la care încearcă să răspundă pagina de față. Spre deosebire de alte ocazii, nu redactorii ziarului nostru au realizat-o, prin scrisul lor, ci cîțiva mici și talentați condeieri, ilustrația aparținînd, de asemenea, unui posibil viitor plastician.

Autorii acestei pagini sînt, așadar, copiii noștri. Să-i urmărim, cu încredere, cu aceeași dragoste cu care îi înconjurăm în fiecare zi...

SĂRITORUL CU PRĂJINA

Ca și colegii lor din întreaga țară, membrii **cercului de arte plastice al Casei pionierilor și șoimilor patriei** din **Sectorul 1** al **Capitalei** găsesc în sport numeroase surse de inspirație. **Tudor Bîrsan** (cl. a III-a, Lic. ind. 6), **Nicușor Condeescu** și **Cristian Crăciun** (cl. a IV-a, șc. gen. 4) sînt printre cei mai talentați și ne pare rău că nu avem spațiu pentru a publica și desenele lor, care sînt, vă asigurăm, foarte frumoase. Am reținut, în schimb, pe cel realizat de RADU ISPĂȘOIU, elev în clasa a VI-a la Liceul „C. A. Rosetti", care impresionează prin puterea sa de expresie.

ȘOIMII TĂTĂRAȘULUI

Tătărașul era cîndva — în timpul marelui scriitor Mihail Sadoveanu — un cartier tipic de provincie. Căruțele mici se înșirau dezordonat ca mărgelele unui șirag rupt. Oamenii erau liniștiți, iar bătrînii își respectau conștiincioși tabieturile de duminică. Totul lîncezea. Totul era monoton. Copiii, respectînd „liniștea" celor mari, se jucau izolați. Rareori liniștea era tulburată de cine știe ce conflicte între vecini... Piciorul îmi intră într-o groapă, mă împiedic și... cad. Mă ridic și încep să merg. Încet, încet, fiindcă l-am scrintit... Fac doi pași... așa de încet, încît durează vreo douăzeci și ceva de ani !

A... a...! Ce oameni grăbiți ! Ce repede se mișcă ! Sînt complet schimbați. Blocurile stau aliniate unul lîngă altul: unul în față, altul în spate, unul în stînga, altul în dreapta. Dar... unde sînt copiii ?

Pornesc în căutarea lor. Intru în Grădinița cu program prelungit numărul 22 *și văd, de-a lungul scărilor, prinse pe pereți multe diplome înrămate. Citesc :* „Premiul la aruncări se acordă lui Barabancea Petru": „Premiul de aruncări se acordă Alinei Săndulescu" ; „Premiul la alergări se acordă Loredanei Pintea"; „Premiul la alergări se acordă Mihaelei Costîrnache"...

Urc scările, hotărîtă să stau de vorbă cu șoimii care au obținut aceste bune rezultate în întrecerile sportive de anul trecut. (Sînt bine informată !). Cînd întreb de ei, mi se spune că... au plecat deja la școală. Păcat ! Totuși, sînt curioasă să știu ce gîndesc despre colegii lor mini-sportivi ceilalți preșcolari și cum le continuă exemplul. Aflu că este în grădiniță un băiat pe care-l cheamă Călin Pintea *și acesta este fratele* Loredanei Pintea. *Intru, deci, în clasa grupei lui Călin. Vin lîngă mine șase prichindei. Încerc să fac cunoștință cu ei. Un băiețel dolofan îmi zice că-l cheamă* Melinte Răzvan. *Am în față două perechi de gemeni :* Dragoș *și* Bogdan Coțovan, Marica *și* Iulian Pop. *Călin este și el în mijlocul celorlalți.*

Copiii păstrează o distanță respectabilă între scăunelele lor și mine. Sînt încă timizi. Foarte repede, însă, distanța se micșorează și începem să stăm de vorbă ca niște vechi prieteni. Pentru început, vorbim despre sport și despre mini-sportivi.

Călin mi-o descrie pe sora lui, Loredana : ochi albaștri, amatoare de tenis și „nu se știe dacă este sau nu frumoasă". *Despre Petru Barabancea îmi vorbește Răzvan :* „Era înalt, era lăudăros, era mereu bucuros și avea ochi căprui"... *Urmează povestiri, întîmplări, cîntece, poezii și cîte și mai cîte...*

Printre altele, Răzvan îmi spune : „Eu am fost de două ori la Călin acasă. O dată se certa Loredana cu Călin, iar a doua oară se certa Călin cu Loredana. Disputa ? Cum trebuie lovită mingea de ping-pong !"

Pe măsură ce minutele trec, încep să aflu și pasiunile interlocutorilor mei. Răzvan vrea să se facă „sportiv la ping-pong" și vrea să călărească ; Iulian ar vrea să devină artist sau călăreț ; sora lui, Marica, iubește baletul („dansează foarte frumos", o laudă fratele) ; Dragoș se face fotbalist sau dentist („Dacă mă fac dentist — zice el —, o să-i pun dinții lui Bogdan !"). Cei doi gemeni seamănă așa de bine, încît pînă și numărul de dinți căzuți este același. Amîndoi se fac dentiști ori fotbaliști. Călin se face tot sportiv. Toți vor să devină sportivi. Sînt sigură, după hotărîrea cu care vorbesc, că așa va fi. Poate că Bogdan va fi dentist, iar Dragoș fotbalist ! Poate invers !

Poate că, atunci cînd îmi fac mărturisiri, cei șase șoimi — Călin, Bogdan, Dragoș, Răzvan, Marica și Iulian — sînt influențați în mare parte și de faptul că am venit să stau de vorbă cu ei despre sport. Dar mai sigur este că sînt influențați de numărul mare de competiții sportive organizate în grădiniță și doresc din tot sufletelul lor mic să se numere printre participanții la „Daciadă".

Dar cîte le rezervă viitorul ? Timpul a reușit să preschimbe cartierul Tătăraș, ca și întregul Iași. Timpul poate să schimbe pasiunile șoimilor, dar dragostea lor pentru sport sădită cu pricepere de tovarășele educatoare rămîne constantă. Pe cuvîntul lor de șoimi ai Tătărașului !

Irina MITITIUC
clasa a VIII-a, Liceul „Garabet Ibrăileanu" Iași, membră a cenaclului literar „Licurici — cenaclul celor mici"

LA VÎRSTA PRIMĂVERII, SPORTUL ÎNSEAMNĂ CEVA MAI MULT DECÎT UN SIMPLU MIJLOC DE DECONECTARE

Însemnări

Soneria zbîrnîie triumfătoare cum o făcea altădată bătrînul clopoțel, din care a rămas numai simbolul. Tăcerea mai stăruie o clipă în aerul sobru și, deodată, fuge hăituită de culoarea explozivă a vocilor.

Sînt, într-adevăr, primele clipe ale recreației, ce sosește plină de zgomot și farmec, dar parcă niciodată îndeajuns de generoasă. Forfota începe și se stinge la fel de repede precum s-a înfiripat, încordarea unei noi ore de curs redevine stăpînă, iar veșnicul catalog prinde să fîlfîie din aripile grele de note.

Și, totuși, murmurul culoarelor nu s-a stins cu totul. Zîmbind către șuierul soneriei, chipuri vesele de adolescent se îndreaptă în fugă spre ora lipsită de manuale și bucățele de cretă, către lecția pe care din grabă tinerească au numit-o simplu — sport.

Ce înseamnă pentru nestăvilita vigoare a tînărului acest unic cuvînt? Întrebarea își găsește răspunsul în trăirile fiecăruia, în viața unei zile încărcate de muncă, ce simte nevoia puternică de eliberare și desprindere, dincolo de oboseală.

Acum, în clipa totală a jocului, frunțile mature de încordare se preschimbă, cu naturalețea și dorința entuziasmului în figuri voioase de copil. În cadrul alburiu al terenurilor, conjugîndu-se cu mingile și soarele, trupurile se-nalță suple, avide de mișcare și reușită, peste atmosfera tînără a anotimpului.

La vîrsta primăverii, sportul înseamnă ceva mai mult decît un simplu mijloc de deconectare interioară și fizică. Izbucnit din energia impetuoasă a tinereții, el dăruie din spectacolul mușchilor și al voinței emoția bucuriei și satisfacția împlinirii. Există în nervul și ambiția de a trece obstacolul acel plăcut sentiment de nerăbdare și încredere care, împreună cu tensiunea premergătoare saltului, descoperă mereu mai mult succesul.

Și, atunci cînd țelul victoriei dăinuie cu orice preț, jocul devine muncă și pasiune, perseverență și dăruire în ascensiunea către performanță.

Privind la școlarul ce zburdă prin inima parcului sau la liceanul marilor transformări, zărim în ei chemarea comună către proaspătul aerului și elasticul mișcării.

E, într-adevăr, minunat să-ți întreci propria ființă pe fundalul naturii înmugurite în verde, e minunat să te joci acum, cînd sănătatea vîrstei te îndeamnă.

Marius MURĂRESCU
anul I A, Liceul „Mihai Viteazul" București, cîștigător al Olimpiadei de limba română (faza pe municipiu), membru al C.S.Ș. nr. 2

„SĂ AI AMBIȚIA DE A LUPTA MEREU, MEREU, FĂRĂ A OBOSI!"

De ce fac sport ? Cred că niciodată nu mi-am pus această întrebare. Totuși, nu cred că este una prea dificilă, la care să-mi vină greu să răspund. În tot acest răstimp — și sînt cîțiva ani — în care baschetul a devenit o mare pasiune pentru mine, m-am convins că sportul e nu numai sănătos, dar are și o influență binefăcătoare, mai ales asupra tînărului aflat în formare.

„Mens sana in corpore sano" glăsuiește vechiul dicton, născut în mod cert din experiența mai multor generații. Da, sportul nu te călește doar fizic, ci are și darul pronunțat de a-ți întări voința, ambiția, spiritul de luptă, de colaborare. Prin faptul că cere nu numai un efort fizic, ci și unul intelectual, te face să poți duce la bun sfîrșit cu mai multă ușurință sarcinile de toate zilele. Cred că în fiecare din noi se află un dram de ambiție, de care mulți nu știm nimic. Sportul este o bună ocazie de a descoperi acest „dram de ambiție", deoarece pentru a învinge trebuie să ai ambiția de a lupta mereu, mereu, fără a obosi, pentru victorie.

Dar sportul, pe lîngă toate acestea, contribuie în mare măsură și la legarea și întărirea prieteniei între tineri. În decursul anilor am cunoscut și m-am împrietenit cu mulți tineri din țară și din străinătate. Mă bucură faptul că sîntem cu toții animați de aceeași dorință, aceea de a face ca rațiunea umană să triumfe în întreaga lume, spre binele întregii omeniri.

Noi, tinerii de azi, vom fi cei care vom duce mai departe ștafeta. Nu ne este indiferent cum vom reuși să realizăm acest lucru. „Mens sana in corpore sano" glăsuiește vechiul dicton și eu doar acum, cînd încerc să răspund la această întrebare, îmi dau seama cîtă înțelepciune poartă în el.

Fac sport pentru că îmi place — ca oricărui om — să mă joc. Fac sport pentru că el te călește, pentru că te formează ca om integru și îți oferă prilejul legării multor prietenii cu tineri de aceeași vîrstă și idealuri. Iar dacă succesul îți surîde și, în același timp, reprezinți și culorile patriei, nu cred că poate fi mîndrie mai mare. Iar dacă la victorie îți aduci și tu contribuția, oricît de infimă, bucuria nu poate fi măsurată în cuvinte.

De ce fac sport ? O întrebare la care răspunsul meu a fost unul dintre miile posibile...

Gheorghe PASCU
clasa a XII-a, Liceul „Bolyai Farkas" Tg. Mureș, component al echipei naționale de baschet (juniori)

Pagină organizată de Emanuel FANTÂNEANU